

РЕШЕНИЕ

№ 7658

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6115** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], вх. 2, ет. 4, срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 04. 02. 2013 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 930 / 23. 05. 2013 г. на директора на дирекция „ОДОП” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1207311 от 03. 10. 2012 г., издадена от Р. Б. – на длъжност началник сектор „Ревизии”, отдел „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-918 / 27. 06. 2011 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 01. 2007

г.- 31. 08. 2012 г. и корпоративен данък за периода 01. 01. 2006 г. – 31. 12. 2011 г. Ревизията е следвало да приключи до 17. 12. 2012 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1207311 от 02. 01. 2013 г., връчен на електронния адрес на дружеството на 07. 01. 2013 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1207311 / 07. 01. 2013 г., издадена от Ф. Й., оправомощена със Заповед № № РД-01-1358 / 01. 11. 2012 г. на директора на ТД на НАП С., е определен И. В., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/04. 02. 2013 г., връчен на електронния адрес на дружеството на 11. 02. 2013 г.

С жалба вх. № 53-03-527 / 25. 02. 2013 г., е оспорен РА по административен ред.

В законоустановения срок не е налице произнасяне от страна на решаващия орган, поради което с жалба вх. № 53-00-525 / 16. 05. 2013 г., е оспорено мълчаливото потвърждаване на издадения РА.

С Решение № 930/ 23. 05. 2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С., в срока за изпращане на преписката в съда, ревизионния акт е потвърден, в оспорената част.

С жалба вх. № 53-00-596 / 06. 06. 2013 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „О.” част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН]/04. 02. 2013 г., изд. от орган по приходите при ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 930 / 23. 05. 2013 г. на директора на Дирекция „ОДОП” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 33 229,71 лв. и са определени лихви за забава в размер на 6 306,33 лв. по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], както и задължение за корпоративен данък в размер на 5 782,29 лв. и лихви в размер на 1005,76 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото не са налице доказателства за датата на връчване на решението на решаващия орган, поради което следва да се приеме, че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи в жалбата за липсата на мотиви в издадения РА. Видно от същия, в него са налице мотиви относно фактическите установявания, като освен това, правната доктрина и съдебната практика допускат мотиви да се съдържат в съпътстващ акт, какъвто в случая е издадения ревизионен доклад.

Съдът намира за неоснователни и изложените мотиви за пропуски при извършването на насрещни проверки при доставчиците. Следва да се отбележи, че съдът е инстанция по същество, като в рамките на настоящото съдебно производство, не се представиха, като съответно и не се направиха никакви доказателствени искания, за събиране на относими доказателства, с оглед твърдените нарушения при издирването

на предходните доставчици от страна на данъчната администрация.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Основният довод на жалбоподателя, е че разполага с данъчни фактури, които били единственото основание за упражняване правото на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 10 510 лв. по 21 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

Предмет на доставка по фактурите са „демонтаж, профилактика, монтаж и решаване на технически проблеми на полиграфически машини и подбор на резервни части”, както и „поддръжка по договор”.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-41-1207311-01/29. 11. 2012 г. (стр. 131), въпреки това от управителя на дружеството е депозирана декларация че не може да представи исканите документи, тъй като същите са иззети при прокурорска проверка.

При това положение, от жалбоподателя са изискани документи във връзка с доставките. Представени са фактурите с фискални бонове за извършено плащане и договор за поддръжка от 12. 08. 2010 г.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик, както и за тяхната специализация.

В същото време, няма никакви доказателства по какъв начин са извършвани доставките, откъде са намирани резервните части и как са монтирани. Освен това в три

от фактурите) № 1228 / 27. 08. 2010 г., № 1215 / 30. 07. 2010 г. и № 1105 / 29. 06. 2010 г.) се сочи като предмет на услугата решаване на технически проблеми с поддръжката на полиграфическа техника, но видно от представените от жалбоподателя амортизационни планове за съответните години, в тях не е включена никаква полиграфическа техника, а няма и данни да има наета такава. По същия начин във фактура № 1098 / 03. 06. 2010 г. е посочено демонтаж, профилактика и монтаж на експонатор, но видно отново от амортизационните планове, жалбоподателят е притежавал такъв до 2007 г., като в плана от 2008 г. вече липсва такъв. В същата фактура е посочено освен това и транспортна услуга, като не е ясно в какво точно се състои, къде е извършена и с какви транспортни средства.

Съдът намира за неоснователно твърдението в жалбата, че доставчика не е могъл да представи изисканите документи поради извършеното им изземване от Специализираната прокуратура, тъй като видно от приложения (стр. 144) протокол за претърсване и изземване от 03. 07. 2012 г., е иззет само един класьор, който едва ли представлява цялата счетоводна документация на дружеството и освен това е отбелязано 2012, поради което очевидно не касае доставките по процесните фактури, които са от предходни години.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 102,50 лв. по 13 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-41-1207311-04/03. 12. 2012 г. (стр. 179), въпреки това от управителя на дружеството е депозирана декларация че не може да представи исканите документи, тъй като същите са иззети при прокурорска проверка.

При това положение, от жалбоподателя са изискани документи във връзка с доставките. Представени са фактурите с фискални бонове за извършено плащане и 4 бр. договори.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик, а в същото време от представения (стр. 190 -191) протокол за претърсване и изземване не личи да са иззети документи на това дружество.

В същото време, представения договор от 18. 06. 2010 г. касае отпечатването на папки, етикети, дупляни и стикери, още един договор от 18. 06. 2010 г. касае изработка на билборд, договора от 19. 10. 2010 г. касае отпечатване на работен календар – 400 бр. и книговезка работа на 13-листов календар – 500 бр., а договора от 02. 06. 2010 г. касае отпечатване на картис номерация – 10000 бр.

Очевидно е, че се касае за изработка на рекламни материали, което предполага наличието на работници и печатарски машини, като такива доказателства не са представени. Действително с подадената жалба по административен ред, са приложени приемо-предавателни протоколи за предаване на готовата продукция, но същите като частни писмени документи, нямат обвързваща съда материална доказателствена сила. Не става ясно къде са отпечатвани папките, стикерите, календарите и стикерите, с какви машини и по какъв начин са доставени, както и за чия сметка са били транспортните разходи. Не става ясно също така изработката на билборд, какво включва – направата на метална рамки и в такъв случай за чия сметка си били тези материали или изработване на рекламno пано за билборд. В случай че става въпрос за металната конструкция същата предполага съответно на превозваната тежест транспортно средство, за каквото няма доказателства че притежава доставчика, а от друга страна няма доказателства и че самия жалбоподател има разрешение за

поставяне на билбордове, за да го използва за дейността си.

Следва да се отбележи, че по всичките договори за изработка, възложителя – „Рекламно студио С.“, следва да изработи съответния проект, по който ще се изработи поръчката (т.1.1), като доказателства за изработването на такъв, няма представени.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

3. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 50, 37 по фактура № 5080 / 277. 05. 2009 г. и фактура № 5098 / 30. 05. 2009 г., издадени от [фирма].

Предмет на доставка по фактурите според обясненията на жалбоподателя (стр. 210) са рекламни сувенири и материали – химикали, запалки, фланелки.

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-41-1207311-02/04. 12. 2012 г. (стр. 149), като не са представени изисканите документи.

При това положение, от жалбоподателя са изискани документи във връзка с доставките, като са представени единствено фактурите с фискални бонове.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик, да изработи такива материали, както и по какъв начин са предадени. В обясненията на управителя на дружеството жалбоподател се сочи, че са взети рекламните материали от офис в [населено място], но видно от протокола за извършената насрещна проверка на този доставчик, същия още през 2007 г. се е преместил в [населено място], а процесните фактури са издадени през 2009 г.

По делото също така няма доказателства за плащането на цената по фактурите и разплащането на доставчика с бюджета, както и доказателства за регистриран касов

апарат.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

4. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 14 754,20 лв. по 32 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-41-1207311-03/20. 11. 2012 г. (стр. 165), въпреки това от управителя на дружеството е депозирана декларация че не може да представи исканите документи, тъй като същите са иззети при прокурорска проверка.

При това положение, от жалбоподателя са изискани документи във връзка с доставките. Представени са фактурите с фискални бонове за извършено плащане и договори за изработка.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма доказателства за кадровата и материална обезпеченост на доставчика за извършване на дейността.

В хода на настоящото производство също не се представиха доказателства, от което да може да се приеме, че доставчика е разполагал с кадрова и материална обезпеченост за извършване на доставките. По делото няма никакви доказателства относно ресурсната обезпеченост на този доставчик, като видно от сключените договори за изработка, същите касаят принципно разнородна дейност. Една част от договорите е за изработване на печатни материали, което предполага, както печатари така и печатарски машини, като и за двете няма доказателства по делото. Другата част от договорите касае наем на уеб сървър и изработка на уеб сайтове, което вече предполага специалисти по уеб дизайн, за което отново няма представени доказателства.

Съдът намира за неоснователно твърдението в жалбата, че доставчика не е могъл да представи изисканите документи поради извършеното им изземване от Специализираната прокуратура, тъй като видно от приложения (стр. 168) протокол за претърсване и изземване от 03. 07. 2012 г., е иззет само един класьор, който едва ли

представлява цялата счетоводна документация на дружеството.

Действително с подадената жалба по административен ред, са приложени приемо-предавателни протоколи за предаване на готовата продукция, но същите като частни писмени документи, нямат обвързваща съда материална доказателствена сила. Освен това по всичките договори за изработка, възложителя – „Рекламно студио С.“, следва да изработи съответния проект, по който ще се изработи поръчката (т.1.1), като доказателства за изработването на такъв, няма представени.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

5. По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 500 лв. по фактура № 1...1 / 31. 05. 2007 г., с предмет „компютърни компоненти“, издадена от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2300-41-1207311-05/12. 12. 2012 г. (стр. 195), като не са представени изисканите документи.

При това положение, от жалбоподателя са изискани документи във връзка с доставката, като е представени единствено фактурата. Видно от обясненията на управителя на дружеството жалбоподател (стр. 211), същия изрично заявява: „към Р. К. имахме поръчка за доставка на компютърни компоненти, която не се реализира“. При това положение, след като липсва доставка, липсва и основание за признаване на право на данъчен кредит по тази „доставка“.

В тази връзка, следва да се отбележи по отношение на всички доставчици, че независимо от твърденията в жалбата, че жалбоподателя разполагал с фактура, което било достатъчно условия за признаване право на данъчен кредит, не може да се приеме, че е налице реално осъществена доставка, тъй като издадения първичен счетоводен документ сам по себе си не означават наличието на извършена доставка по смисъла на чл. 6 или чл. 9 от ЗДДС.

Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди¹ че е прехвърлил.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите

обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

По делото, въпреки дадените указания при насрочване на делото, за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, жалбоподателят не представи нови доказателства, нито поиска назначаването на съдебна експертиза, поради което жалбата му е изцяло неоснователна.

По отношение на ЗКПО:

1. С оспорения РА, е увеличен финансовия резултат за 2007 г. на дружеството със сумата от 2500 лв. представляващи стойността на фактурата издадена от [фирма]. Прието е, че след като не е налице доставка, отразения разход е документално необоснован.

Съдът, с оглед обясненията на жалбоподателя, че не е осъществена доставката, независимо, че е издадена фактура, отчетените разходи са необосновани, поради което правилно е увеличен финансовия резултат с нейната стойност.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

2. С оспорения РА, е преобразуван финансовия резултат на дружеството жалбоподател за 2010 г., със сумата от 22 450 лв. по фактурите издадени от [фирма]. По изложени вече съображения в частта по ЗДДС, съдът намира, че не са налице достатъчно доказателства за реалност на извършените услуги, счита че правилно от страна на ревизиращия екип е увеличен финансовия резултат за 2010 г., с разходите по описаните по-горе фактури, на основание чл. 23, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

3. С оспорения РА, е преобразуван финансовия резултат на дружеството жалбоподател за 2011 г., със сумата от 27 500 лв. по фактурите издадени от [фирма]. По изложени вече съображения в частта по ЗДДС, съдът намира, че не са налице достатъчно доказателства за реалност на извършените услуги, счита че правилно от страна на ревизиращия екип е увеличен финансовия резултат за 2011 г., с разходите по описаните по-горе фактури, на основание чл. 23, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Рекламно студио С.” О., [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 04. 02. 2013 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 930 / 23. 05. 2013 г. на директора на дирекция „ОДОП”-С..

ОСЪЖДА „Рекламно студио С.” О., [населено място], [улица], вх. 2, ет. 4, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1370 (хиляда триста и седемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: